Büyük Ankara Yürüyüşü ve Hedeflerimiz

Daha önceki kitlesel eylemlerimizin yanısıra son olarak Büyük Ankara Yürüyüşü ile de aslında aynı zamanda "işverenimiz" durumundaki devleti "siyasal iktidar" olarak karşımıza aldık ve üzerinde bir kamuoyu baskısı, bir toplumsal baskı yaratmaya çalıştık. Bunda başarılı olduğumuz kesindir. Bir "siyasal iktidar" olarak devlet ve hükümet baskı altındadır. Ama sadece bu yoldan haklarımızı elde edemeyiz. Şimdi artık devleti "işverenimiz" olarak da karşımıza almak ve ona göre hareket etmek zorundayız. Bu ise işyerlerinde güçlü örgütlenmeler inşa etmekten geçmektedir. İşyerlerinde "hizmet üretiminden gelen gücümüzü" kullanmadıktan sonra "işveren devleti" haklarımızı tanımak zorunda bırakamayız. Dolayısıyla önümüzdeki süreçte bu doğrultuda çalışmalara hız vermek durumundayız.

Kamu çalışanları sendikalarının bu yıl gerçekleştirdiği Büyük Ankara Yürüyüşü şimdiye dek bu sendikaların yaptığı en büyük, en görkemli ve en coşkulu kitle eylemi oldu. 1 Temmuz'da 5 koldan Ankara'ya yürüyüşü başlatan bölgelerdeki şube başkanları 3 Temmuz sabahında Hipodrom'da onbinleri bulan bir insan seline dönüştü. Zafer Meydanı'nda toplanan Ankara'lı kamu çalışanları ile sayısı 35 bini aşan bu sel, coşkulu bir şekilde Başbakanlığın önüne doğru akarken, önünde kimsenin durması mümkün değildi.

Kamuoyunun dikkatleri daha çok Ankara'daki dev kitle eylemi üzerinde toplanırken, aslında 1 ve 2 Temmuz günleri 5 koldan Ankara'ya gidiş güzergahlarında yapılanlar pek görülmedi. Oysa bu güzergahlardaki onlarca il ve ilçede iki gün boyunca coşkulu kitle gösterileri, miting ve yürüyüşlerle kamu çalışanlarının sorunları ve talepleri dile getirildi. Hemen her yerde de sokaktaki insandan, halktan sıcak bir ilgi ve destek gördü. Eylemin bu ölçüde coşkulu ve kitlesel olmasının temel nedeni de bu idi; yani hem halkın, toplumun gözünde kamu çalışanlarının haklarını aramaları meşru idi, hem de bizzat kamu çalışanlarının kendileri mücadele etmeden, güçlerini ortaya koymadan kimsenin kendilerine bir hak tanımayacağını artık biliyordu. Dolayısıyla "son bir kez" Ankara'ya yürümek meşru ve yapılması gereken bir iş olarak kabullenildi ve sendikaların çağrısına onbinler yanıt verdi.

Bu tür eylemlerin esas olarak propaganda ve kamuoyu oluşturmaya yönelik oldukları açıktır. Hiç kimse o gün, 3 Temmuz'da, Ankara'dan somutça bir şey elde etmiş olarak dönmeyi düşünmüyor ve beklemiyordu. Ya da böyle düşünenler tabii ki yanılmışlardır. Ama kimsenin böylesi bir vaadi yoktu ve sorun hemen o gün, 3 Temmuz'da çözülecek kapsam ve nitelikte olmayan çok daha geniş boyutlu bir mücadelenin parçası idi; yani demokrasi mücadelesi. Yani ekonomik ve siyasal bütünlüğü içinde ve işçi sınıfı ve tüm emekçilerin birleşik mücadelesiyle başarıya ulaşabilecek bir mücadele.

Sendikal mücadelemizin talepleri bu çerçeveye oturtulduğunda anlam kazanabilirdi ve bu taleplerin başlıcaları şunlardı;

- Tek yanlı katsayı artışları ile ücret belirlenmesine karşı çıkılması ve toplusözleşme çağrısı,
- Sendikal hakların anayasal güvence altına alınması ve işçi-memur- sözleşmeli ayrımı yapılmadan tüm çalışanlar için ortak, genel ve demokratik bir "Sendikal Haklar Yasası",
- Sendikal mücadele önündeki engellerin kaldırılması, sendikalara ve üyelere yönelik baskı, soruşturma, sürgün ve kıyımların son bulması.

Bu taleplerimizin artık topluma ve kamuoyuna dönük olarak meşruluğu tartışılmaz durumdadır. Büyük Ankara Yürüyüşü bunu bir kez daha kanıtlamıştır. Dolayısıyla bundan sonra bu talepler doğrultusunda bir yandan işçi sendikalarıyla ortak ve birleşik bir mücadeleyi örgütlemek, bir yandan da kendi işyerlerimizde bu talepler doğrultusunda örgütlenmek ve meşru temelde kitlesel eylemleri gündeme getirmek zorundayız. Eksik olan veya önümüzdeki süreçte öne çıkarılması gereken budur; işçi sendikaları ve kamu çalışanları sendikalarının birleşik mücadeleleri ve işyerlerinde örgütlenmeleri güçlendirmek. Bunları başardığımız ölçüde sendikal haklarımızı kazanmakla kalmayacak, ama aynı zamanda ülkemizdeki demokrasi mücadelesinde de güçlü bir şekilde yer almış olacağız. Bunları başaramadığımız sürece ise Ankara'daki hükümet yetkililerinden güzel sözler dinleyerek geri dönmemiz kaçınılmaz olacaktır.

Daha önceki kitlesel eylemlerimizin yanısıra son olarak Büyük Ankara Yürüyüşü ile de aslında aynı zamanda "işverenimiz" durumundaki devleti "siyasal iktidar" olarak karşımıza aldık ve üzerinde bir kamuoyu baskısı, bir toplumsal baskı yaratmaya çalıştık. Bunda başarılı olduğumuz kesindir. Bir "siyasal iktidar" olarak devlet ve hükümet baskı altındadır. Ama sadece bu yoldan haklarımızı elde edemeyiz. Şimdi artık devleti "işverenimiz" olarak da karşımıza almak ve ona göre hareket etmek zorundayız. Bu ise işyerlerinde güçlü örgütlenmeler inşa etmekten geçmektedir. İşyerlerinde "hizmet üretiminden gelen gücümüzü" kullanmadıktan sonra "işveren devleti" haklarımızı tanımak zorunda bırakamayız. Dolayısıyla önümüzdeki süreçte bu doğrultuda çalışmalara hız vermek durumundayız. Nasıl sendika kurma hakkımızı sendikalarımızı fiilen kurarak elde ettiysek, başta toplusözleşme ve grev hakkı olmak üzere diğer haklarımızı da yine işyerlerindeki fiili mücadelelerimizle elde edeceğiz. Önümüzdeki aylarda EĞİT-SEN olarak bir yandan bu doğrultuda işyerlerindeki örgütlenmemizi güçlendirmeye yönelirken, diğer yandan da Eğitim-İş'e uzattığımız birlik elinin havada kalması ve reddedilmesi sonucunda, eğitim emekçilerinin sendikal birliğini artık eski biçimler içinde düşünemeyiz. Dolaysıyla artık kendi örgütlenmemizi daha büyük bir hızla geliştirmek ve güçlendirmek eskisinden daha acil hale gelmiştir.

Büyük Ankara Yürüyüşü'nün Ankara-Hipodrom'dan başlayan dev kitle eylemi aşaması aynı zamanda Sivas katliamını protestoya dönüşürken, kamu sendikalarının sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışını da somutlamış oldu. Kamu çalışanlarının örgütlü gücünü demokrasi mücadelesinin bir parçası, önemli bir dinamiği haline dönüştüren kamu çalışanları sendikaları gericiliğin önünde bir barikat olduklarını da ortaya koyarken toplumdan aldıkları desteği ve meşruiyeti güçlendirdiler. Sadece kendi özel sorunlarımız ve haklarımız için mücadeleyle yetinmeyip, toplumun üstüne çökertilmek istenen karanlığa karşı duracak bir güç olarak da ortaya çıkmak önemliydi. Bu tutum ve anlayış doğrultusunda önümüzdeki ders yılında daha güçlü, daha örgütlü bir EĞİT-SEN yaratmak hepimizin görevi ve hedefidir.

EĞİT-SEN GENEL MERKEZ YÖNETİM KURULU

OKURLARA

15 Haziran'da çıkan geçen sayımızda Temmuz ve Ağustos aylarındaki tatil dolayısıyla okulların, yani işyerlerimizin kapandığını, üyelerimizin bir çoğunun da çeşitli yerlere dağıldığını hatırlatmış, ancak buna karşın yayın organımızın çıkmaya devam edeceğini belirtmiştik. Ama bu koşulları dikkate alarak sayfa sayısının ve baskı adedinin azalabileceğini de eklemiştik. Nitekim belirttiğimiz gibi, Temmuz'da sayfa sayısı ve baskı adedi azalmış olarak çıkıyoruz. Aslında çok yoğun olarak geçen bir ayın yanısıra, gazeteye de giderek artan sayıda haber ve diğer yazı ve fotoğrafların gönderilmeye başlandığı koşullarda 8 sayfalık bir gazete çıkarmak zorunda kalırken çok sıkıntı çektik. Pek çok haberi ve yazıyı koyamayıp ancak en önemli bir kaç haber ve olaya yer verebildik. Kalanların bir kısmını önümüzdeki sayımızda değerlendireceğiz. Bu arada önümüzdeki sayımızda derken, yine sizlerden gelen talep ve öneriler üzerine bundan böyle gazetemiz her ayın ortasında değil başında çıkmaya başlayacak ve dolayısıyla 15. sayımız Eylül ayı başında çıkmış olacak.

Yer darlığı nedeniyle bu sayıda mali durumu yansıtan tabloyu yayımlayamıyoruz. Ancak konuyla ilgili olarak durum ciddiyetini korumaya devam ediyor. Örneğin gazetemizin bu sayısını önce 12 sayfa üzerinden planlamıştık, ama mali sıkıntıdan dolayı 8 sayfaya indirmek zorunda kaldık. Geçen sayımızda yaz tatili dolayısıyla ortaya çıkacak mali krizi aşmak için üyelerimizin iki aylık (Haziran-Temmuz) aidat ödemelerini istemiştik. Ancak bu çağrıya uyulması sınırlı oldu. Haziran ayı itibariyle Genel Merkez'e yine şubelerin ancak yarısı aidat gönderdi. Bu durum gazetenin sendikamızın mali sorunlarına katkıda bulunması işlevini henüz yeterince yerine getirmediğini ortaya koyuyor. Bir kez daha belirtmek zorundayız ki, böyle giderse ve dolayısıyla gazete sendikamıza mali bir yük olmaktan kurtulamazsa, bugün ancak 8 sayfa çıkan bu yayın yarın hiç çıkamaz duruma gelir. Ayrıca eğitim yılının başında çıkarmayı planladığımız ve genel eğitim sorunlarını ve politikalarını tartıştırmayı umduğumuz üç aylık dergi projemizi de gerçekleştirme olanağını bulamayız. Onbinlerle sokaklara dökülüp, Başbakanlığın kapısına dayanmasını başardığımız gibi ayda 20'şer binlira toplamayı başarmak zorundayız.

Eylül ayında buluşmak umuduyla...

EĞİT-SEN
EĞİTİM ve BİLİM EMEKÇİLERİ SENDİKASI AYLIK YAYIN ORGANI